

Publicerad 2017-02-23 21:10 av Samuel_

Nostalg

De senaste månaderna....vintern, hösten, sensommarn har varit en känsloladdad tripp, balansgång - det givmilda förflutnas guld och framtiden i nutid - nutiden i framtiden. Ett i samma. Realiteten. Usch. Min kinder har runnit, hjärtat sagt ifrån, själen aningen vissnat... Jag har traskat, drömmande/yrandes, i melankoli, svårmod, allt det där...bitterljuva, "sköna". På rygg har jag legat, insjunken i minnen - strosandes längs diken och genom bekanta trakter, nära hennes hjärta, ovetande och berusad på livet, nästintill. Jag var hel.

Och ännu fortsätter jag blicka tillbaka. Min blick är krossad; skärvor egentligen tårar lyser upp, horisonten tindrar där bortom, och kvällstid strålar färgerna, breder ut sig likt laserstrålar. Från stan, sikten av trafikljus samt helljusen från den surrande motorvägen.

Jag längtar tillbaka. Trånar ihjäl mig. Ta mig till den där skogen vid utkanten av stan, bygg upp min jordiska boning som rasat samman och rämnat när ovädret strök över fälten. Jag vet, åh, jag vet! att jag går långt bak i tiden, mot spillror...en näsduk tårar. Miserabla öden.

Men jag har ändå blivit en missmodig soldat, som nu börjat livnära sig på gårdagens dofter och lekfulla miner. Diverse förälskelser. Mänsklig intimitet. Cirkelformad kärlek.

Jag har insjuknat i nostalgi igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Samuel_ med Poeter.se id #39561 innehar upphovsrätten